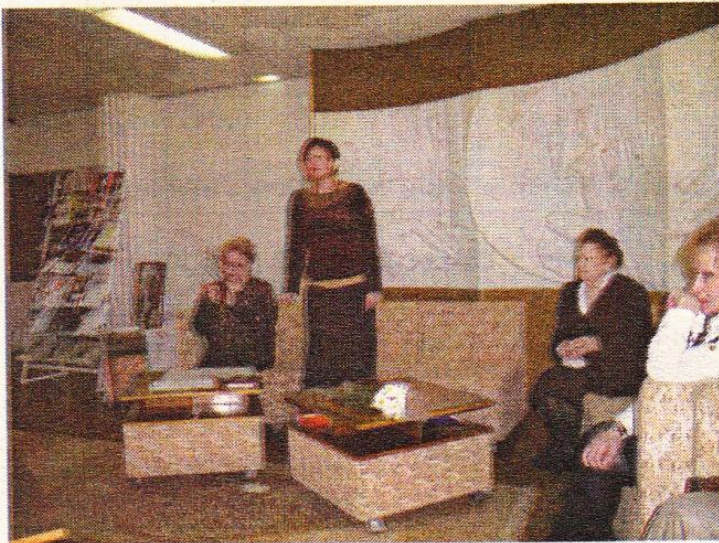

ФЕНОМЕН БОРОВОГО

Недаремно кажуть, що талановита людина добивається успіхів не стільки через природні здібності, скільки завдяки своїй працьовитості й наполегливості. А ще дуже важливо, щоб поруч були люди, які розуміли, підтримували, самі брали активну участь у творенні нового – тоді разом можна досягти найвищих висот професійної майстерності. Сьогодні можна з упевненістю сказати, що до таких неординарних і обдарованих особистостей належав відомий не лише на Рівненщині, а й за кордоном майстер у хірургії Євген Боровий.

Про життєві перипетії, сімейне щастя, професійні будні лікаря, які стали віддзеркаленням певної епохи розвитку суспільства, розповідається в книзі Людмили Марчук «Покликання боротись за життя».

Євген Боровий: хірург, учитель, людина». Днями в обласній бібліотеці відбулася презентація цього науково-популярного видання, на яку прийшли люди різних професій та уподобань, колишні колеги й учні, пацієнти. Це свідчить про те, що Євген Максимович був людиною великої та світлої душі, істинним інтелегентом, патріотом своєї землі, лікарем-гуманістом, який врятував тисячі життів. Саме ці особливості вдачі Євгена Борового вдалося розкрити авторці книги, яка у вступному слові розповіла про роботу над виданням, зокрема про зустрічі з дружиною Марією Олександрівною, дочками Оксаною та Олесею, колегами з різних медичних закладів, учнями відомого хірурга. Хоча, як зауважила Людмила Марчук, нелегко було працювати з матеріалами, які мають вузькогалузеве спрямування. Адже вона прагнула показати читачам Євгена Борового як відомого хірурга, доктора медичних наук, патріота рідного краю, люблячого чоловіка і батька та просто скромну людину.

Багато теплих слів про Євгена Максимовича присутні на презентації почули з розповідей дружини Марії Борової, лікарів Леоніда Телегіна, Ігоря Ковальчука, Ганни Чайки та інших. Вразила всіх розповідь дочки Оксани Євгенівни про те, як у роки Великої Вітчизняної війни її батька від ворожої кулі врятував «Кобзар» Тараса Шевченка. «Ось цей «Кобзар» ще 1893 року видання побачив мій тато неподалік у траншеї. Тільки-но нахи-

лився, щоб підняти книжку, як ворожа кулеметна черга скосила всіх, хто йшов із ним поруч. Так батько залишився живий. Цей «Кобзар» давно став нашою родинною святинкою. На обкладинці тато зробив надпис: «Пам'ятка з Закарпатської України. с. Кваси. 15.10. 1944 р.» - з гордістю показала родинну реліквію пані Оксана.

Завдяки спогадам людей, які були поруч із Євгеном Максимовичем, знали його особисто або чули про нього, книзі Людмили Марчук постав портрет відомого хірурга, учителя, людини. Віриться, що Євген Боровий буде, як і раніше, одним із найкращих, найшляхетніших прикладів для наслідування.

Галина ДУБОВА

Людмила МАРЧУК

Покликання боротись за життя

Євген БОРОВИЙ:

хірург, учитель,

людина

